

Det er det spørgsmål, domstolene skulle have taget stilling til, hvis ikke vi havde lavet denne forligsaftale. Og det havde været vanskeligt, og udfaldet ville selvfølgelig af den grund være forbundet med stor usikkerhed. Og det er på den baggrund, vi har fulgt Kammeradvokatens råd om at lave et forlig i stedet for.

Der er efter min bedste overbevisning hverken hold i fru Kirsten Jacobsens og hr. Frank Aaens manipulationsteorier eller grundlag for deres håndfaste konstateringer af, hvem der har tabt hvad, og hvilke pengebeløb det har drejet sig om.

Jeg sagde i indledningen af den her debat, at det beløb på 1,5 mia. kr., færingerne oprindeligt førte i marken over for den danske regering og Den Danske Bank, har jeg aldrig anset for realistisk, men jeg har jo af gode grunde ikke gået ind og kommenteret det i nogen form for detaljer, så længe en retssag var under optræk eller verserede, det er klart.

Det andet, jeg vil sige, er, at det er en forkert fremstilling. Det er en forkert fremstilling, når kritikerne hele tiden siger: Jamen de danske skatteydere har tabt 1,5 mia. kr. – nu 1,2 mia. kr. – og det har regeringen vedgået, at det fremgår af aftalen med færingerne i sommeren 1998. Det er ikke rigtigt. Usand sagsfremstilling.

Aftalen med færingerne i sommeren 1998 handlede om at rekonstruere færingernes økonomi. Derfor var der et element af gældseftergivelse, et element af betinget gældstilbagebetaling, og et element af strækning af det resterende lån.

Men det er ikke relateret til nogen form for opgørelse af denne her Færøbanksag, uanset hvor mange gange fru Kirsten Jacobsen eller hr. Frank Aaen prøver at påstå det.

Vi har ikke over for Færøerne erkendt noget eller givet dem en erkendtlighed i den anledning. Vi har rekonstrueret samfundsøkonomien i en del af det danske rigsfællesskab. Det var det, aftalen i 1998 gik ud på.

Så har der været spørgsmålet om behandlingen af de 300 mio. kr. i skattemæssig henseende. Det ville have været meget uheldigt, hvis regeringen i forligsforhandlingerne med Den Danske Bank havde bevæget sig ind i at give nogen form for tilsagn om en bestemt skattemæssig behandling. Det er en konkret ligningsmæssig vurdering, hvis karakter der er gjort

rede for i svarene til Finansudvalget, som hr. Ole Sohn er velbekendt med.

Det ville have været meget betænkeligt, og jeg er sikker på, at Folketinget ville have været meget kritisk. Netop præcis de samme medlemmer af Folketinget, som i øvrigt har været kritiske i denne debat, ville have været utroligt kritiske, hvis vi havde bevæget os ind i enten at give Den Danske Bank nogle tilsagn om fradragsret for det her beløb eller prøvet at skaffe en hjemmel, så man, ud over hvad en normal ligningsmæssig vurdering ville give anledning til, kunne få skattemæssige fordele. Og derfor har vi naturligvis ikke bevæget os ind i det.

Så skal jeg for en ordens skyld sige til hr. Ole Sohn, at jeg tror nok, der var lidt kuk i regnestykkerne om, hvad det betød før og efter skat. Selskabsskatten er 32 pct., men det er for så vidt ikke så interessant, hvis det ikke trækkes fra.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg synes ikke, det klæder finansministeren at slå om sig med anklager om manipulation. Når vi siger, fru Kirsten Jacobsen og undertegnede, at her lå der en aftale bag mellem stat og bank om at snyde færingerne, så kaldes det manipulation.

Er den manipulation så også omfattende hr. Anders Fogh Rasmussen, som siger, at det ikke berettigede Den Danske Bank til med regeringens medvirken at fifle med kortene og overlade Sorteper til Færøerne? Er det også manipulation, når fru Pia Gjellerup, nuværende minister, siger: En sammensværgelse, det synes jeg ikke. Men jeg vil også sige, at der da er ting i den, hvor man kan sige, at det ikke kan afvises, at det kan der have været? Er det også manipulation?

Og fru Pia Gjellerup sagde videre dengang: Jeg synes, det er rimeligt at interessere sig for, om danske myndigheder hjalp Den Danske Bank med at snyde færingerne. Er det også manipulation?

Og når jeg så spørger om at gøre boet op, hvad det ville have kostet, så vil jeg bare sige, at det svarede statsministeren på i 1998. Og det vil jeg godt have en kommentar til. Det, der kræves, for at banken på salgstidspunktet var solvent, var godt 1 mia. kr. Det er et andet tal end de 300 mio. kr., det endte med.